

Cuînt la stînsul recoltei

de Eugen Frunză
Laureat al Premiului de Stat

M-am întilnit într-una din zilele acesteia de soare și nădejdi, cu un vechi prieten gospodar de prin părțile Moldovei. Venise la oraș pentru treburi care nu îngăduiau amănare. Ne-am bucurat de revedere și ne-am strîns mîinile, ca niște oameni apropiați cărora vremea le-a despărțit numai drumurile, dar nu și inimile. Intre altele, l-am pus întrebare asupra stărilor din sat și asupra recoltei.

— An bun — mi-a răspuns prietenul. Avem recoltă cumsecade. Bucuria sufletului, nu alta... Acum dăm zor cu secerișul. S.M.T.-ul ne-a trimis combină. Ce să-ți spun, grozavă mașinărie! Dar nu ajunge. Unde-i locul mic n-ai cum s-o bagi. Ori, la noi mai sînt destule petețuțe. Așa că ne mai ajutăm cu sechera și cu coasa. Umblă tustrele prin lanuri, de-a mai mare dragul.

N-am stat multă vreme la taifas, pentru că gospodarul era tare grăbit și stătea ca pe ghimpi.

— Mă iartă, tovarășe — îmi zise — trebuie să mă-ntorc cu primul tren acasă și vreau să-mi termin treburile pentru care am călătorit pînă aici. Mă-ntelegi, la seceriș fiecare ceas trebuie cîștigat, că-i aur.

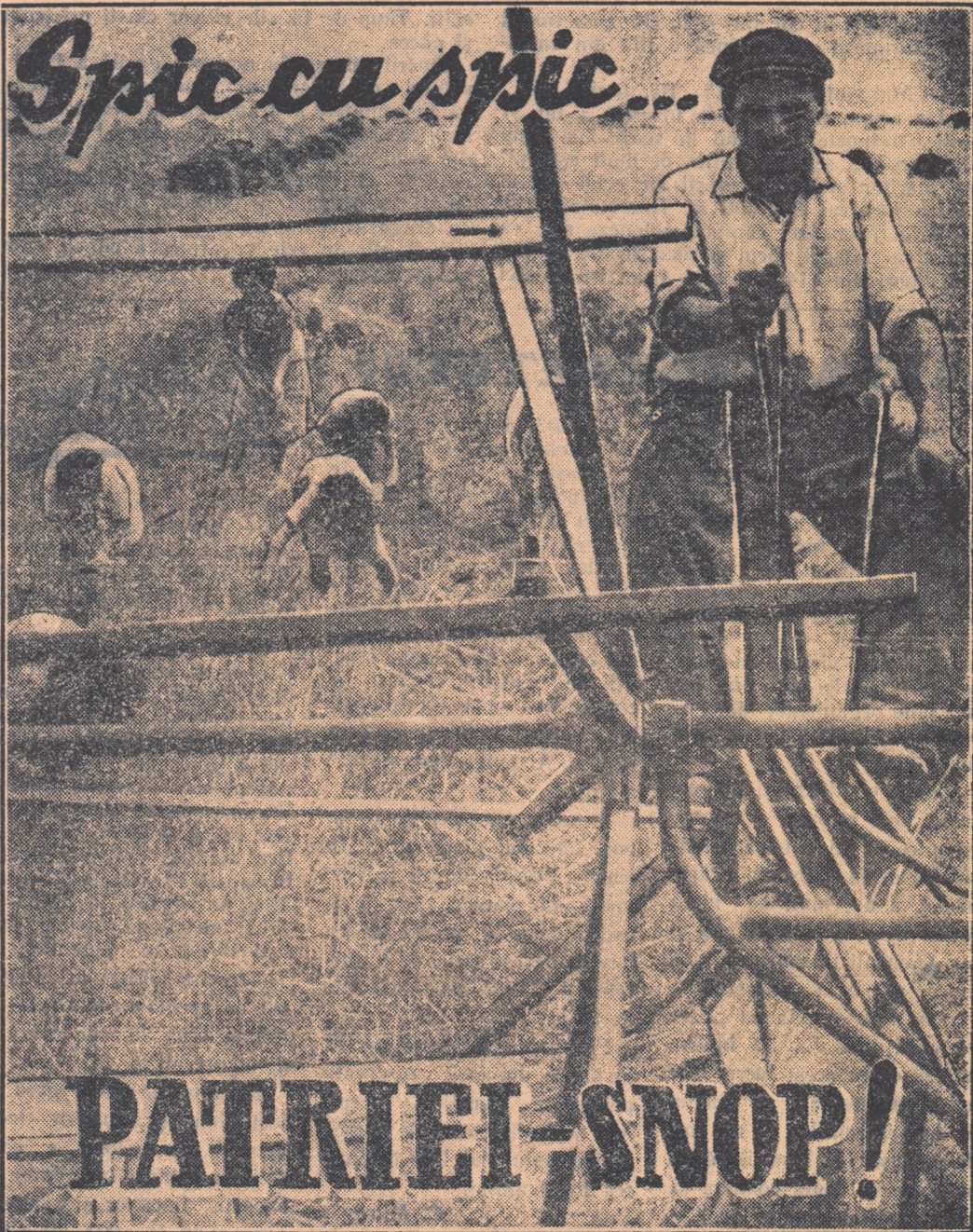
Și omul s-a dus la ale sale, cu pasul lute și cu gîndul la aurul spicelor coapte, legănate în bătaia vîntului de șes. Iar mie mi-a venit pentru o clipă, să judec în sine-mi vorbele-i înțelepte și graba lui cea sfîntă întru culesul pîinii poporului nostru harnic și făuritor de frumusețe.

Ne bucurăm astăzi cu toții de recolta bună pe care am pregătit-o cu sîng, pe care am crescut-o în numele păcii și al fericirii. Tărînimea muncitoare a răspuns cum se cuvine la chemarea Partidului. Acum totul e să nu pierdem nici o zi, nici un bob de pîine. Patria se cere întărită, înzestrată cu bunuri cît mai multe, în folosul oamenilor muncii. Orice pumn de boabe sporește bunăstarea și puterea patriei, sporește avuția personală a sateanului, fie că e colectivist, fie că e țaran cu gospodărie individuală. În fiecare bob de griu este o părticică din fericirea ta și a poporului tău.

Cîtă dreptate avea prietenul gospodar cu care m-am întilnit în aceste zile de soare și nădejdi! Combina, sechera, coasa — tustrele să umble prin lanuri fără ostenire. Fiecare ceas trebuie cîștigat, fiindcă e aur întrinsul și bună stare și pace.

Spor la muncă, prietene! Spor la muncă, tovarășii combinieri, secerători, coșai! Bogată fie roada muncii și veselă casa omului harnic!

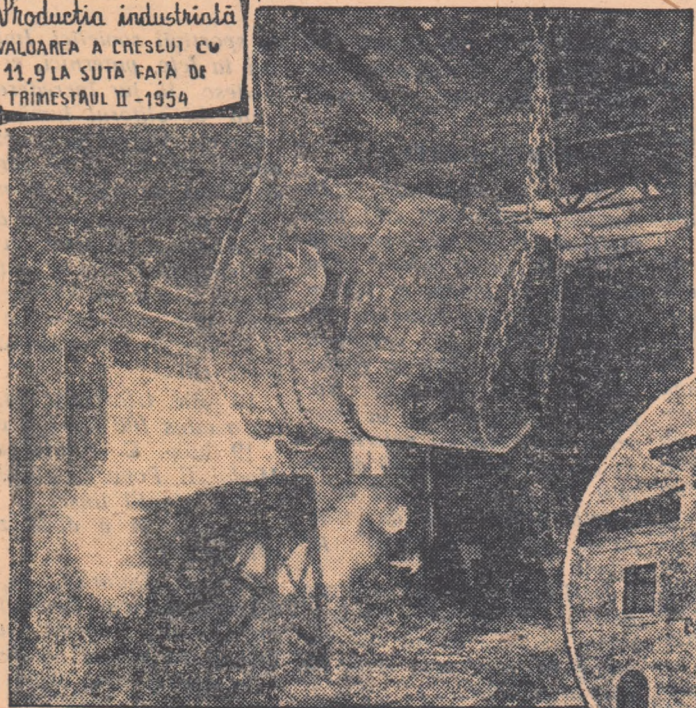
Pentru 10 milioane tone cereale — înainte!

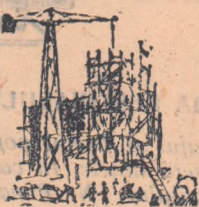
Zamfir Nistor, din gospodăria agricolă colectivă „Griuița Roșie” din Chiscani-Brăila, conduce secerătoarea-legătoare. În urmă, pionierii string cu griid spicile.

Un nou pas pe drumul buneistării

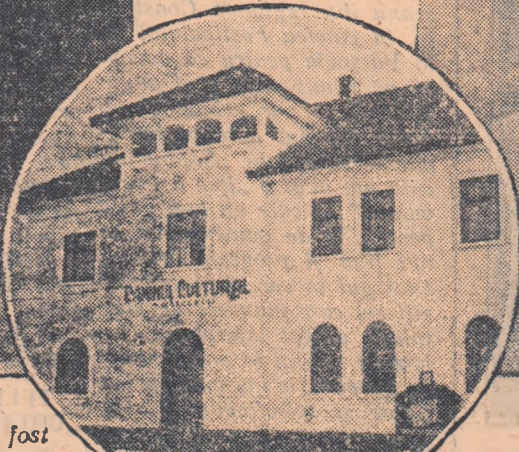
Producția industrială
VALOAREA A CRESCUT CU
11,9 LA SUTĂ FAȚĂ DE
TRIMESTRUL II -1954

În industria socialistă planul producției globale a fost depășit cu 9 la sută. Față de aceeași perioadă a anului trecut, valoarea producției globale industriale a crescut în trimestrul II — 1955 cu 11,9 la sută.

În cel de al II-lea trimestru al anului 1955 s-au obținut însemnate succese în îndeplinirea planului nostru de stat.

Acțiuni social-culturale
CHELTUIELILE AU CRESCUT
CU PESTE 8 LA SUTĂ FAȚĂ DE
SEMESTRUL I -1954

Suprafața cultivată
PENTRU RECOLTARE A CRESCUT
CU 160.000 HA. FAȚĂ DE
ANUL 1954

În afară de sporirea suprafeței cultivate, agricultura a mai primit în trimestrul II — 1955 următoarele: 1625 tractoare convenționale (de 15 cai putere), 521 pluguri de tractor, 429 semănători, 352 secerători-legători, 287 baloze și alte mașini agricole.

In ajunul marii sărbători a TINERETULUI

Nu se știe în câte țări și în câte case tinerii au murmurat rupând încă o filă din calendar:

— Mai sînt 30, 29... 15... 10... 5 zile.

Iar acum, în dimineața însoțită a lui 31 iulie, trompete scînteind în soare vor suna la Varșovia semnalul atît de mult așteptat al marilor serbări tinerești ale celui de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului. Pe străzile frumoasei capitale poloneze se va revărsa cîntecul, jocul și risul zecilor de mii de tineri din 114 țări care și-au trimis aici

solii. Timp de 14 zile ei vor cinsti prietenia și pacea.

Tinerii din patria noastră, gazdă a Festivalului de acum 2 ani, cunosc bine întreaga însemnătate și frumusețe a acestei minunate sărbători. Ei au întîmpinat Festivalul din anul acesta cu nenumărate realizări în muncă, cu întreceri în cîntece, jocuri și în sport, au pregătit neîntrecute daruri lucrate cu dragoste și migală.

Veți afla în cele ce urmează cîteva din aceste fapte.

ARIA TINERETULUI

Drumul lung și prăfuit, serpuiește printre minunate culturi de porumb, floarea soarelui și cînepiști, de pe acum mai mari ca un stat de om. De-o vreme încoace acest drum a căpătat alt nume. „Drumul spre aria tineretului”. Din faptul dimineții și pînă noaptea tîrziu șiruri lungi de care virfuite cu snopi se scurg pe aici spre aria cea mai bine organizată, mai împodobită și mai veselă, aria tineretului.

Vestea că tineretul din comuna Leu, raionul Craiova, organizează în cîntea Festivalului de la Varșovia o arie model, a dat mult de furcă tovarășilor de la sfatul popular. Oamenii țineau morțiș să treiere pe „Aria tineretului”. Hărnicia și veselia cu care lucrează tineretul i-a îndemnat să ceară acest lucru. De aci și înghesuiala pe drumul ce duce la aria lor. Și n-a fost de loc ușor de lămurit că nu se poate ca toată comuna să treiere într-un singur loc.

E seară. Pe aria tineretului se clădește ultimul stog în această zi. Toate panourile și lozincile scrise de tineret pentru mobilizarea la bătălia recoltei au fost fixate la locurile lor. Oamenii se întorc acum spre casă. Par obosiți de muncă. Iată însă că o parte îi urmează pe tineri la căminul cultural. Aici se fac repetiții de dansuri, recitări și cîntece în cîntea Festivalului. Oboseala a trecut ca prin farmec. Ai putea oare să nu-i ascuți?

În seara aceea, ultimul raport l-au dat pionierii: „În cîntea Festivalului de la Varșovia, noi, pionierii, am strîns astăzi spice de pe miriști pe care le-am și treierat. Cantitatea de boabe rezultată este de 60 kg”.

Fruntașii satului se așează în banca din față, rezervată pentru ei. Repetiția începe. Așa se încheie o zi de muncă a tineretului din Leu în cîntea Festivalului.

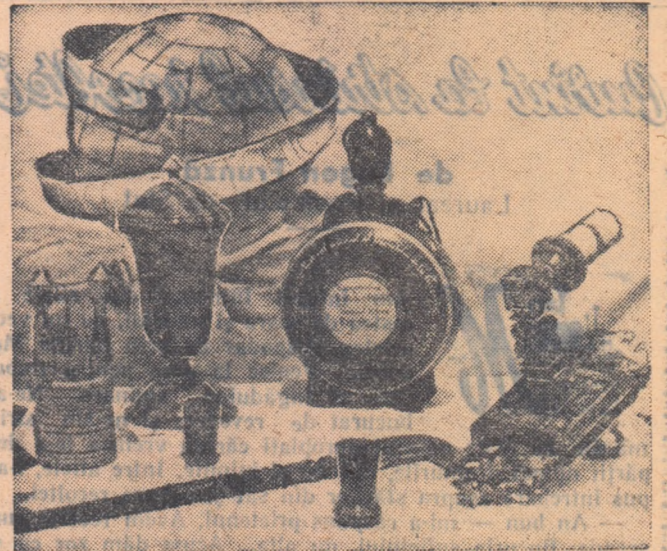
C. Mureș

12 diplome sportive

Diplomele stau frumos rînduite într-un raft la căminul cultural. Sînt 12 diplome în mijlocul cărora scînteiază emblema asociației sportive „Recolta”.

Unele vorbesc despre tinerii care s-au întrecut la concursurile pe raion în cîntea Festivalului. Altele vorbesc despre faptul că fama colectivului sportiv s-a născut din victoriile fiecărui flăcău și fiecărei fete în parte. Așa că nu se poate să nu vorbim aici de şahistul Nicolae Bîrsan, de Postolache Nicolae, atlet, învingător la proba de 1.500 metri, de Agachi Costică săritor la lungime, de Tudorache Gheorghe aruncător de greutate, de Dache Emilian aruncător de suliță și de mulți alții.

Fiecare știe cît de greu i-a fost pînă și-a cucerit locul meritat, iar diploma, e ceva care va aminti încordarea și bucuria flăcăilor și a fetelor care și-au încercat măiestria sportivă în cîntea sărbătorii tineretului ce se va desfășura sub seninul Varșoviei pașnice.

O parte din darurile pentru Festival

Daruri

Movileni... Un sat moldoveanesc răsărit în lungul văilor, pe după dealurile raionului Iași, cu case mici, răsărind din frunzișul pomilor. Oamenii de aici muncesc din plin în aceste zile și se bucură de plinătatea roadelor muncii lor. Însă tineretul de aici, flăcăi și fete care au împințit ogorul și aria, încearcă la acest sfîrșit de iulie bucuria marii sărbători a tineretului lumii. Prin tot ceea ce fac și gîndesc, ei sînt acum cu inima acolo, în renăscuta Varșovie, orașul Festivalului. Dar, mai cu seamă, se vor simți părtași la sărbătoarea tineretului lumii utemiștii Lișman Vasile, Iordache Valeria și Sirbu Antoneta. Poate că una din batistele albe brodate de Iordache Valeria, se va anina, ca un boboc al dra-

gostei, pe pieptul unui tânăr negru din Africa; poate că una din broderiile din așică, lucrate de Sirbu Antoneta, va sta, amintire trainică, într-un sat, în casa vreunei familii din cine știe care parte a lumii. Iar mulți se vor opri în fața sculpturii lui Lișman Vasile, în care tinărul din Movileni a dat viață unui tablou al secerișului moldoveanesc, simbol al muncii pașnice.

Or fi ajuns micile daruri ale tinerilor din Movileni, sau poate or fi numai în drum spre Varșovia? Cine știe? Un lucru se știe însă, fără puțință de tăgadă: anume că cele mai frumoase gînduri ale tinerilor din țara noastră le-au luat-o înainte, așteptîndu-i acolo la Varșovia, pe prietenii dragi.

Stelian Filip

Delegat la Festival

Îi cunoașteți? Dacă nu, să vi-l prezentăm. Este tînrul și harnicul tractorist Vasile Ștefan de la S.M.T. Ziduri, comuna Zoia, regiunea Ploești, unul din delegații noștri la Festivalul de la Varșovia.

ÎN ACESTE ZILE într-un colț din țară

JOIA FESTIVALULUI

Zăduful și tîrziul nopții a dormiseră ulițele. În casa întovărășitului N. Popa, fata acestuia Emilia, referentă la sfatul popular și corespondentă voluntară scria cu înfrigurare.

„Nu v-am scris nimic de angajamentele tinerilor din comuna noastră M. Kogălniceanu din regiunea Constanța, în cîntea Festivalului de la Varșovia pentru că aveam să vă trimit vești cînd angajamentele vor prinde viață. Acum ele sînt aproape împlinite — scria fata. „Săptămîna asta am avut o „joiă a Festivalului” la care au luat parte peste 150 de oameni. Am avut film și program artistic. Dialogul în care sînt zeșlemiși cei care muncesc de minuiată, a fost interpretat cu haz de tînrul fărăn muncitor cu gospodărie individuală Gh. Șapte și colectivistul T. Gurmeni. Acest punct al programului a fost viu aplaudat, ca de altfel și cîntecele și jocurile românești. Într-o apropiată „joiă a Festivalului” pro-

gramul va fi mai bogat. El va cuprinde și echipele de flăierași, muzicuțe și dansuri țătare.

IUBIȚI CARTEA

„Pace și Prietenie”. „În cîntea Festivalului cît mai mulți dintre noi să ia parte la concursul „Iubiți cartea”. Așa scrie pe un panou al bibliotecii sătești din comuna M. Kogălniceanu. Și îndemnul a avut răsădit larg în rîndurile tineretului de aici. Numai în cîteva zile de la începerea întrecerii își așternuseră numele pe liste, 86 de tineri și tinere, dornici de a întîmpina Festivalul cu insigna de „Prieten al cărții” pe piept.

Deși biblioteca sătească are peste 1700 volume, de la o vreme încoace cărțile nu mai ajung să potolească setea de cîit a tinerilor...

TELEGRAMELE DE LA „COLȚUL FESTIVALULUI”

Dacă urmărești fotomontajul de pe panoul de la „Colțul Festivalului” poți face o călătorie lungă și plină de farmec în lumea Festivalului. Iată-i

pe sportivii sovietici. Imbujo-rați la jeșe, puternici, ei răs-pîndesc în jur încredere în viață, în viitorul luminos al omenirii. Alături de ei vezi pe tinerii coreeni, ca și grupul de tineri muncitori germani.

Tot pe panoul acesta apare în fiecare zi pe scurt, în chip de telegramă, cîte o veste, oglindă a unei proaspete realizări din angajamentele luate de tineri. De astădată se poate citi:

18 iulie. Utemistul Gh. Gulea a adus 100 kg. fier vechi.
19 iulie. C. Bituleanu, S. Modoi, E. Popa, E. Frățilă, C. Vaspiș și alți tineri și pionieri sînt în a doua zi de adunat spice.

20 iulie. Datorită, în bună măsură, muncii însușite a tinerilor din comuna noastră, numai în sectorul individual s-au secerat pînă acum peste 70 la sută din pătoase.

— După cîteva zile n-o să mai avem loc de atîtea telegrame — spunea cu voie bună, mai zilele trecute, Emilia Popa, corespondenta, către directorul căminului.

ȚĂRANI MUNCITORI!

Grăbiți secerișul și treierișul

POVEȘTE DE PETRU VIȘIȚĂ

Agronomul NE SFĂTUIEȘTE

În săptămîna aceasta trebuie să facem față celor mai aglomerate lucrări agricole din cursul anului; toate importante și nici una de amînat. Pentru aceasta se cere nu numai folosirea tuturor forțelor de lucru, dar și o rînduială chibzuită în lucrări. În sudul Moldovei, Dobrogea, cîmpia Dunării și regiunile din vest, grînele sînt coapte, bobul mare începe să se scuture. De aceea trebuie ca în cel mult 2-3 zile să terminăm seceratul. În Regiunea Autonomă Maghiară și Stalin starea de coacere este numai bună pentru a începe secerișul.

Treierișul cerealelor, mai ales în părțile de miază-zi și apus ale țării este foarte mult întîrziat. Tocmai de aceea trebuie să grăbim căratul recoltei la arii, folosind toate carele ziua și noaptea, să rînduim cetele și să treierăm din zori și pînă-n noapte, alimentînd batozele din plin cu snopi. Mazărea, muștarul, borceașurile și cerealele oprite de sămînță, se treieră cu precădere. Recolta de mazăre să fie tratată neîntîrziat cu sulfură de carbon contra gîrgăriței.

Odată cu seceratul se încep lucrările de dezmiriștit și arături de vară.

Avem datoria să asigurăm nutreț imbelșugat și de bună calitate pentru hrana animalelor. O grijă tot așa de mare trebuie să acordăm stringerii, uscării și depozitării finurilor. Recolta de fin surprinsă de ploii după cosit, trebuie să fie uscată cu grijă, să nu se scuture frunza și să nu mucegăiască. Finul uscat să fie transportat repede în gospodărie și clădit în stoguri bine viruite.

Nu trebuie să uităm nici o clipă, că o prașilă dată în săptămîna aceasta, aduce sporuri mari de recolta la toate prașitoarele. După ploile căzute, prașila va distruge scoarța și buruienile care au apărut și astfel apa va fi reținută în pămînt. De aceea, să nu prețăm să aplicăm prașila a treia la porumb, floarea soarelui și cartofi și prașila a patra la sfecla de zahăr și bumbac. De asemenea este momentul să facem și polenizarea suplimentară artificială la aceste culturi.

Oameni ai muncii de pe ogoare! Să folosim toate mijloacele și orice oră bună de lucru!

Ing. agr. M. CARAIVANSCHI
din Ministerul Agriculturii
și Silviculturii

Scrisoare din sat

Cît 20 de oameni

La 14 iulie, după 9 zile de muncă, în comuna noastră s-a terminat secerișul griului. Un mare ajutor ne-a dat în această privință S.M.T.-ul Segarcea, care a trimis întovărășirii agricole „Drum Nou” o combina și patru secerători-legători. Nu vom uita niciodată tovarăși, emoțiile trăite în acele zile. La marginea lanului eram adunați mulți oameni și priveam curioși combina ce începuse să lucreze. Văzînd cum taie griul, cum curge șuvoiul de boabe, ne-am dat seama ce ajutor neprețuit este combina pentru țărani muncitori. Ea înlocuia cel puțin 20 de oameni cît ar fi fost necesar pentru seceratul și pentru treieratul unui hectar cu griu.

La noi în comună utemiștii au luat în grijă lor aria Nr. 2 spre a face din ea o arie model. Treierișul e în toi... Astăzi am fost pe cîmp. Pe tarlaua recoltată a întovărășirii agricole erau de acum dezmiriștite 30 hectare. Din cite am aflat, de la președintele întovărășirii, mîine 15 căruțe vor pleca în convoi la baza de recepție Segarcea. Ele vor duce cotele de griu datorate statului.

P. Neculau
correspondent

...Carele au fost încărcate! Un bici, un îndemn și convoiul a pornit... Colectiviștii din Căteanele Vechi, regiunea Cralova, duc cotele de griu la baza de recepție.

Întrecerea ÎȘI DOVEDEȘTE PUTEREA

...Ce arde frumoasă au cei din Cornești! Nu-i lipsește nimic ca să nu poată fi numită „arie model”. Are chioșc, farmacie și chiar o mică bibliotecă. În Cornești sînt oameni harnici, neîntrecuți în muncă. Dar să lăsăm mai bine să ne vorbească despre oamenii săi, însuși Ion Ioniță, președintele statului popular comunal:

— Apoi la noi — glăsuiește președintele — sînt mulți țărani muncitori ca Miu Gh. Dumitru, Milea Maria sau ca Dumitru Cornescu care au căutat să iasă primii la seceriș de cum dăduse orzul în pîrgă, iar la treieriș să fie tot primii. Nu degeaba sînt

ei în întrecere, nu degeaba atînci, în ziua de 16 iulie — cînd a avut loc adunarea obștească — ei au spus că nu vor pierde nici un bob din noua recoltă. Totodată se află în întrecere patriotică toate circumscripțiile electorale: circumscripția 9 este în întrecere cu circumscripția 7, circumscripția 12 cu 16, 22 cu 25 și așa mai departe, iar întreaga comună este în întrecere cu comunele vecine, Fînta, Frasinu și Bîlciurești.

Și acum vreți să știți rezultatele? Din primile roade ale întrecerii veți putea ghici cine sînt cîștigătorii. Miu Gh. Dumitru, bunăoară, a terminat seceratul și

treieratul orzului de pe 6 ari, obținînd o recoltă de 302 kg., ceea ce ar însemna peste 5000 kg. boabe orz la ha. El a făcut, tot primul, dezmiriștitul locului, semănîndu-l cu porumb furajer. Circumscripțiile 9, 10, 11, 12, 14, 16 și multe altele au terminat secerișul, iar dezmiriștitul și semănatul cu porumb furajer le-au făcut pînă în prezent în proporție de peste 50 la sută din miriște. Toate acestea au situat comuna Cornești, regiunea Ploești, în fruntea celorlalte comune vecine aflate în întrecere.

Întrecerea patriotică își dovedește puterea-i mobilizatoare.
Ing. agr. V. Drăgușanu

Răsplata-i după muncă

Avem în față două lanuri de porumb învecinat! Unul a crescut înalt de aproape 3 metri, celălalt este pipernicit și imburuienit. Oare de ce? Pentru că Ion T. Petre fruntaș al recoltelor, din comuna Corbu Nou, raionul Slatina a arat la timp, a semănat sămînță de soi și după metoda cuiburilor așezate în pătrat, l-a rărit și l-a îngrijit cum cere agrominimul pe cînd vecinul său a lucrat după cum e obiceiul vechi: semănat la întimplare, des, prașit o singură dată, apoi firește, că după așa muncă, așa răsplată!

3000 kg. griu la ha! 16 cereri noi!

Batoza înghiți ultimii snopi. Cîteva clipe și șuvoiul boabelor de griu încetă. Treierișul era gata. Alături de batoză se înălța o grămadă uriașă de griu curat, ca aurul.

— 3.000 kg. la hectar, atît am scos! — făcu socoteala Ion L. Gheorghe, președintele întovărășirii. Dăm statului ce i se cuvine și apoi facem împărțeala după pămîntul adus și munca făcută...

Cîteva care încărcate se îndreptară fluturînd din steaguri către baza de recepție. În jurul cîntarului începu rînduiala. Cu bucurie în suflet, întovărășii își primiră răsplata muncii. Iată-l pe Alecu Nicolae încărcînd cele aproape 3.400 kg. griu, dreptul lui. Cu pălăria dată pe ceafă, Vlădescu Ilie semnează pentru primirea celor peste 2.500 kg. griu.

Aceste rezultate au făcut ca în cîteva zile, în comuna Buturușeni, raionul Mîhăilești, încă 16 țărani muncitori să înainteze cereri de intrare în întovărășire.

ÎNTOARCEREA

Povestire de PETRU VINTILĂ

Mitru era aseară la M.A.T. Ca de obicei, își lua tainul de rachi și schimba o vorbă cu alde Trifon și cu Pandelache. Mai intra ote unul în bodegă, își rotea ochii asupra celor de față și întreba zimbitor:

— Ce-i mă cu voi pe-aci?

Apoi se așeza în rind cu ceilalți la tejghea și își cerea tainul. Adineauri a intrat și-un copil. Fane al lui Machedon. Cu șapcă de școlar pe cap, cu tunica vinată, împodobită cu nasturi de alamă și cu talia strinsă într-o centură cu pafta fru-

niște pahare. Catrina se oprise în pragul odăii, înmărmurită de-atita întunecime. Dar nu era femeie slabă de inger, să se înfricoșeze de asemenea lucru și-l întrebă aspru:

— Ce-i mă, ori îți băuși mințile?

Mitru se trânti în pat fără să-i răspundă. Dar nevastă-sa tot prin preajma lui, cuprinsă de-o ușoară îngrijorare:

plecat după meserie și ce-ai ajuns? Servitor la semeteu..."

Se întoarse cu fața la perete, dar gândul de la fi-su nu și-l putea alunga. Își trase perna peste ochi, strînse pleoapele, dar fața lui Marin se încăpățina să stea surzătoare înaintea lui. Și-l revăzu în ograda semeteului, plângind de-atita supărare, mușcându-și degetele neputincios, fiindcă nu-i primiseră să învețe meseria de tractorist. Aflase Mitru că fi-su e la semeteu și se dusesse într-un suflet după el. Vorbise cu directorul stațiunii de mașini și tractoare. Directorul îi spusese:

— Nu l-am putut primi, că e încă prea crud. Abia are cincisprezece ani. Nici n-ajunge cu picioarele la ambreiaj. Să încerce la anul. O să mai crească pînă atunci.

Marin plîngea în sec, uitându-se cu jind la tractoriștii cei vechi, care se învîrteau, negri de uleiuri și funingine, pe lângă tractoare.

— Nu plec de aici nici mort! îi spusese Marin tatălui său.

Nu l-a putut lua acasă. S-a întors singur, drăcuind înfuriat. Pe urmă a aflat cînd și cînd vești de la Marin.

— Ce dracu' Mitre, omule, îți dăduși copilul servitor la cantina semeteului?

— I?!

— L-am văzut curățînd cartofi în rind cu bucătăresele.

Apoi, într-altă zi:

— Știi, mă, că l-am văzut pe Marin al vostru?

— I?!

— Mătura curtea stațiunii.

S-a hotărît să rupă cu fi-su. Să-l desmostenească. Să nu-l mai primească niciodată în casă. Dar parcă nu-l lăsa inima. S-a dus într-o zi cu niște treburi la Lehliu. Se abătuse și prin preajma gării, dincolo de barieră, la stațiunea de mașini și tractoare. Vroia să mai vorbească odată cu fi-su. La urma urmei, se gîndea că dacă o ajunge tractorist nu-i rău. Numai să nu rămînă bucătar, ori vreun ajutor de băgător de seamă în ograda semeteului. Și-a apropiat de gardul stațiunii și temător, îngrijorat, a privit de-acolo. L-a zărit pe Marin cu două găleți în mină și repede s-a rușinat. Cu inima neagră de supărare și-a văzut pe urmă de treburile sale, gîndindu-se că Marin a rămas tot un om de serviciu, rîndaș la bucătăria semeteului. Se întoarse acasă cu sufletul plin de catran: „Gata-i, își zicea de unul singur, nu mai am copil. Fane al lui Machedon o să ajungă strungar în fier, Costică Mangra se face mecanic de locomotivă, Petru Andronic învață șoferia, numai Marin al meu învață să curețe cartofii și să care apă cu găleata la cazanul cantinei“.

Gîndindu-se la toate astea, Mitru se hotărî ca, a doua zi, să nu-și arate fața la tarlaua întovărășirii. Să stea acasă. De ce să-l vadă pe

Marin cum aduce apă tractoriștilor și combinerului? De ce să audă glasuile acestora, poruncind copilului său: „Ia adă cofa cu apă, cirlane!“.

Dimineața, se sculă și mai întunecat de cum se culcase. Își făcu de lucru prin ograda, pe la porce, pe la vite, pe la fîtină. Întrebat de ce nu se duce și el pe tarla, răspunse mormăind: „Mă doare capul. N-ai niște bumbi să iau? Imi pleznește fruntea!“ Se duse pe țarină numai nevastă-sa, îmbrăcată foc, parcă mergea la biserică. Luase și legăturica, parc-ar fi dus niște colaci de pomană, cuiva. Mitru se uită în urma ei mirat și murmură rușinat: „Lasă, c-ai să te întorci tu de-acolo ca o cloșcă plouată“ și își văzu mai departe de treburi, în ograda. Dar nu trecură nici zece minute și un om îl strigă la uluci:

— Mitre, nu merseși să-ți vezi copilul? Stă la cîrma combinei ca un căpitan de vapor.

Mitru îl privi mirat, neîncrezător. Abia îndrăzni să-i răspundă:

— Ba mă duc. Dar ce, parcă nu știu eu?

Omul se depărtă, dar Mitru nu se clintî din loc. În scurt timp după aceea, trecu în goană, prin fața casei, omul de serviciu de la sfat. Il văzu pe Mitru în ograda și-i strigă:

— Unde crezi că mă duc, nea Mitre? La tarlaua voastră. Îi duc o notă telefonică tovarășului combiner Marin Bădescu. Adică, înțelegi, copilului dumitale. O notă telefonică de la semeteu.

Omul de serviciu dădu să plece, dar Mitru îl opri:

— Stai mă, unde te grăbești? Ia să văz și eu ce serie în ea?

Omul de serviciu i-o întinse. Mitru citi: „Tovarășului Marin Bădescu, combiner la brigada treia. Să ne raportați la ora opt seara cantitatea de grîu recoltat. Inginer șef Iacobescu Ion“.

Omul de serviciu luă nota telefonică și plecă. Mitru rămase la uluci, privind uluit. Nu mai știa ce să facă. Se îndreptă spre grajd, dar se opri lângă fîtină. Își bătu mințile și intră în casă. Își căută pălăria cea nouă, dar n-o găsi. Își căută cizmele și văzîndu-le pline de tină uscată, începu să le curețe de zor. Așa îl găsi Catrina. Ea îi spuse dojenitor:

— Toți întovărășiiți s-au adunat la marginea tarlalei și nu numai ei. Tot satul. Se uită cu gurile căscate la combină. Și pe combină stă Marin, dragul de el. Numai tu stai acasă ca un dușman. Ori nu vrei să-l vezi la cită cinste și onoare a ajuns Marin al nostru? Ce tot faci aici?

— Cum, ce fac? Nu vezi că-mi curăț cizmele? Și tu, te duseși cu mîna goală la copil. Stai acuma acasă și taie niște găini. La prînz să mănînce cu toții. Să-i chomăm și pe tractoriști. Cum zici că stă Marin la cîrma combinei? Ca un căpitan de vapor? Hei, Catrină, n-ai ce întreb? Unde-mi puseși pălăria nouă? Ori vrei să ies în lume ca un fie cine?

moasă. Lucitoare. Copilul dete binețe, cu mîna la cozorocul șepci, apoi se opri lângă tejghea:

— M-a trimis tata după o jumă de rachi.

Oamenii se opriseră cu țoaurile la gură, uitîndu-se cu mirare și plăcere la copilul zvelt al lui Machedon. Trifon îl întrebă:

— În ce clasă ești, măi Fanel?

— Mai am un an și șase luni și les calfă. Strungar în fier.

— Ia te uită, bre! — se minună Trifon și dădu rachiul pe gît în jos, plescăind din limbă, fără a se ști dacă era mulțumit de răspunsul lui Fanel, ori de gustul rachiului. Apoi se înturnă spre Mitru și-l întrebă:

— Dar al tău ce mai face?

— Ce să facă? rosti Mitru, strîmător de întrebare, rușinat să-i dea răspunsul adevărat. Apoi bău și el ce mai avea în pahar și după ce-și șterse gura cu mîneca, zise, cu privirea pierdută după copilul lui Machedon care ieșea pe ușă: „Mă duc și eu...“

Dar tocmă cînd dădu să plece, se lovi piept în piept cu Nițoiu de la C.F.R., din gară de la Lehliu. Acesta îi spuse cu glas tare, ca de tunet, vesel să-i aducă el, cel dinții, asemenea știre:

— M-am întîlnit cu Marin și mi-a spus că mîine vine și el încoace; să-l aștepti.

Mitru tresări și obrazul i se întunecă dintr-o dată.

— Ce te uți așa la mine? — îl întrebă iar Nițoiu. Ori nu-ți pare bine? Vine cu brigada de tractoare și cu combine.

Mitru se desmetici cu greu și abia răspunse în silă, mințind:

— Știu mă, știu că vine. Mi-a scris.

— Atunci e bine. Da' ce? Nu mai stai la un ciocănel de rachi? Ori ți-e frică de jordia nevastii?

Mitru nu mai auzi vorbele din urmă, fiindcă se și îndreptase către ușă, iar pașii lui țupăiră pe podișca din fața bodegii, depărtîndu-se.

Ajunse acasă repede și în bucătărie trecu pe lângă masa așternută de cîină fără să-și învrednicască ochii asupra ei. Intră în odaia mare și se desbrăcă în grabă, repezînd bocancii cît colo, aruncînd nădragii pe scaun și cămașa pe masă, peste

— Ce ți s-a întîmplat, omule? Ori n-ai gură să vorbești?

— Și nici nu vrei să mănînci? Păi nu-mi spuseseși să-ți fac niște jumări cu slănină și caș?

— Lasă, nu-i nimic. Ține-le pe dimineață și dă-le lui fi-tu.

— Da' ce? Vine Marinică? Of, doamne, și taci ca prostul!

— Nu vei fi vrînd să mă bucur? Vine Marinică! Iată minune! O să iasă tot satul înaintea lui? Așa socotești?

Neîncrezătoare nevastă-sa îl întrebă:

— De unde știi că vine?

— Mi-a spus Nițoiu. Ci-că s-a întîlnit cu el. Vine mîine cu brigada de tractoare. Chiar la noi vine, la tarlaua întovărășirii. Asta-il și ne face de ris!

*

Catrina ieși din odaie și Mitru o auzi multă vreme după aceea după-înd prin bucătărie și prin podul casei. Ar fi vrub să se scoale, să meargă la ea și să-i spună: „Ce dracu te-nvîrți atîta și nu te culci“, dar nu-i venea să se ridice din pat. În odaie era întuneric. Numai pe sub ușă venea din bucătărie o dungă subțire de lumină. Și prin ferestra odăii, deschisă, se zăreau puzderile de stele licărind istovite. Vedeau oștea Carului Mare și uitîndu-se la ea, se gîndi încudat și umilit de rușine: „Mai bine stătea, Marine, la roata carului, lângă mine, și lucram pămîntul amîndoi. Ai

POVESTEA CUIULUI

Povestea-mi n-are vorbă multă, așa că, cititorule, ascultă:

Un gospodar avea-n ograda, sub un șopron, într-o grămadă, citeva scînduri vechi și care nu-i mai erau folositoare. Ba una dintre ele chiar îl dușmănea pe gospodar:

Avea un cui. Și, ce să-ți spui? Vezi, cuiul ăsta, — neam de cui! Cînd omul — cam grăbit de fel trecea cumva pe lângă el, Cuiul pîndea de sub șopron

și-l agăța de pantalon!

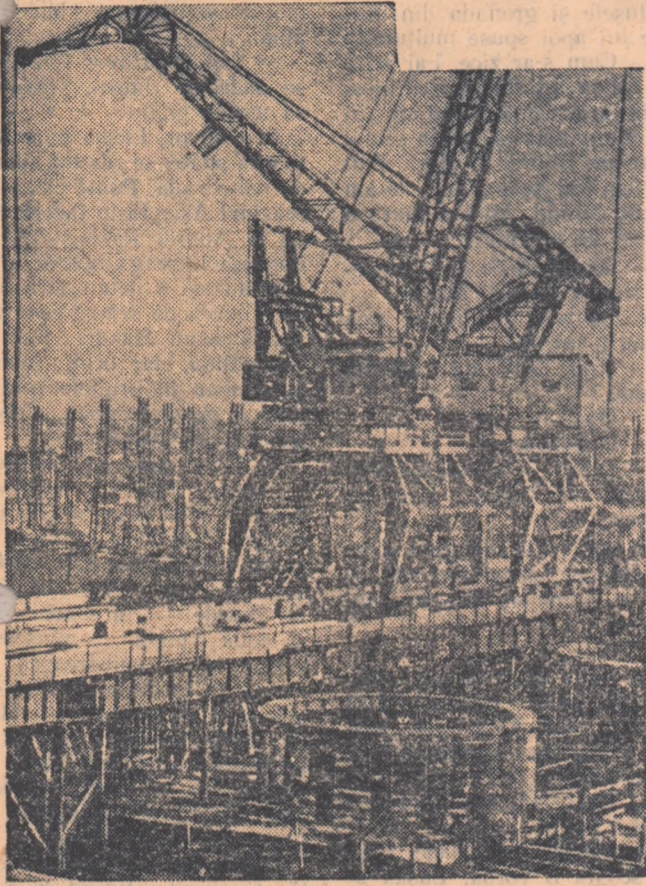
„Et, — zise — îți viu eu de hac!“ ...Și-aduse-un clește din cerdac. Pășii tiptil spre grămăjoară, și, ca să scoată cuiu-ăfară, îl strînse-n clește cu putere.

...Scrîșnea și lemnul de durere... Și gospodarul trase... trase... De truda fruntea-i asudase... Și cuiul — tot la locul lui! — Eh, dracu' să te ia de cui! N-avea tu grijă că te scot

acuș, acuș — ce crezi, nu pot? Și se opinti a doua oară să scotă cuiul strîmb, afară. Dar cînd văzu că nu se poate îl scoase doar pe jumătate. Și a plecat la lucru iară, c-avea de reparat șopronul... Dar cuiul scos jumate afară îi rupse iarăși pantalonul! Și-acum se cade, de se poate, Unui învâț să-i facem loc: Un rău stîrpit pe jumătate, e ca și nestîrpit de loc.

AUREL SCHWARTZ

Urașul avântului INDUSTRIEI SOVIETICE

Hidrocentrala de la Kahovka izvor de forță și lumină este utilată de către cele mai de seamă uzine metalurgice ale Uniunii Sovietice. În fotografie: montarea agregatelor.

Un nou bazin carbonifer în Ucraina

Geologii sovietici au descoperit de curând în regiunile Lvov și Volini mari zăcăminte de cărbune. Într-un timp scurt aici au fost construite șosele și căi ferate, s-au ridicat mine carbonifere, au apărut așezări muncitorești

În diferite locuri ale acestui întins teritoriu se construiesc 17 mine. În unele din ele a și început extracția cărbunelui. Astfel, în regiunea Volini trei mine au început să extragă combustibil, iar pînă la sfîrșitul anului va fi dată în exploatare a patra mină. Noile întreprinderi sînt înzestrate cu tehnica cea mai modernă. În abataje se folosesc combine carbonifere de tipul „Donbas”, mașini de încărcat rocă, transportoare, locomotive electrice. Întregul proces — începînd cu săparea cărbunelui și terminînd cu încărcarea lui în vagoane — este mecanizat.

În sprijinul neîntreruptei înfloriri a agriculturii

de I. SIDELNIKOV

V. I. Lenin arată că marea industrie de mașini este baza materială a socialismului. Conducîndu-se după indicațiile lui Lenin, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a elaborat politica de industrializare a țării și a mobilizat pe cei ce muncesc la realizarea acestei politici într-un termen istoric extrem de scurt.

La sate au fost create noile raporturi socialiste de producție, care au deschis un nelimitat cîmp de activitate pentru dezvoltarea forțelor de producție ale agriculturii. Înzestrate cu un mare număr de tractoare, combine și alte mașini, stațiunile de mașini și tractoare deservește producția colhoznică și sînt un puternic mijloc pentru avîntul continuu al agriculturii. Prin S.M.T.-uri se realizează mecanizarea permanentă a lucrărilor agricole, introducerea pe scară largă în agricultură și în creșterea vitelor a realizărilor științei agrotehnice și zootehnice.

Urmînd învățăturile marelui Lenin, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a desfășurat lucrări uriașe pentru crearea și dezvoltarea în țară a bazei electroenergetice.

Încă în 1935 a fost depășit de două ori și jumătate planul „Goelro” calculat pentru 15 ani. În prezent, în Uniunea Sovietică se construiesc peste 700 de stațiuni electrice dintre care 40 de hidrocentrale. Puterea hidrocentralelor care se construiesc va depăși de trei ori puterea tuturor hidrocentralelor sovietice care au funcționat pînă la începutul anului 1954.

În anul 1954 industria socialistă grea a dat agriculturii 137.000 tractoare, 37.000 combine, precum și alte numeroase mașini. La începutul anului 1955 agricultura U.R.S.S. era înzestrată cu 1.260.000 tractoare, 326.000 combine, 370.000 camioane. În prezent, în colhozuri aproape toate lucrările sînt mecanizate.

Datorită înzestrării tehnice a agriculturii, munca colhoznicilor, a muncitorilor de la S.M.T.-uri și sovhozuri este ușurată în mare măsură, productivitatea crește foarte mult. În prezent, productivitatea muncii în colhozuri și sovhozuri depășește de trei ori productivitatea muncii din agricultura de dinainte de revoluție.

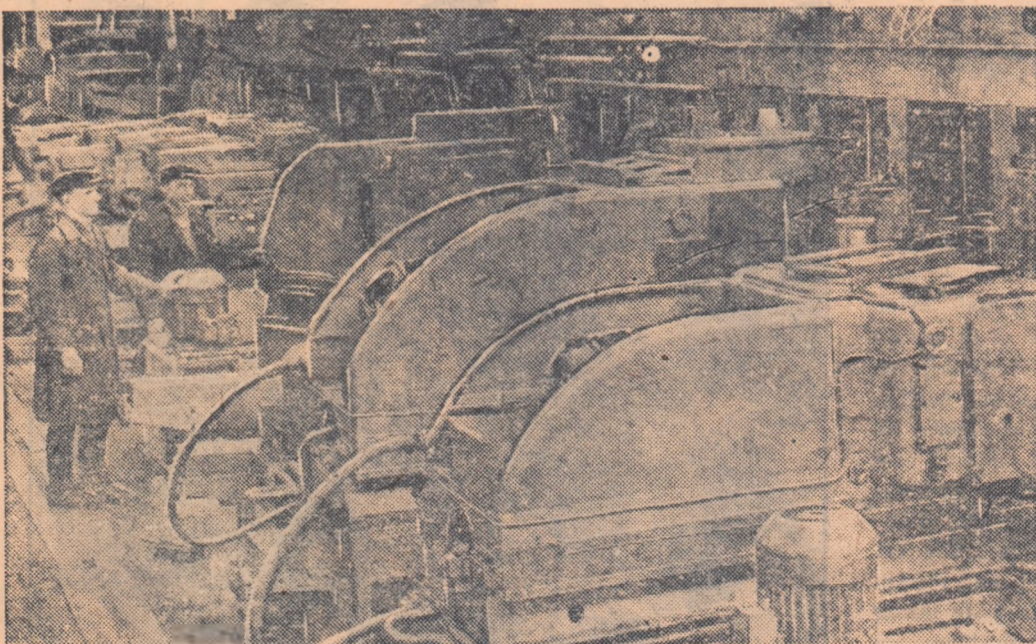

de VADIM SIKORSKI

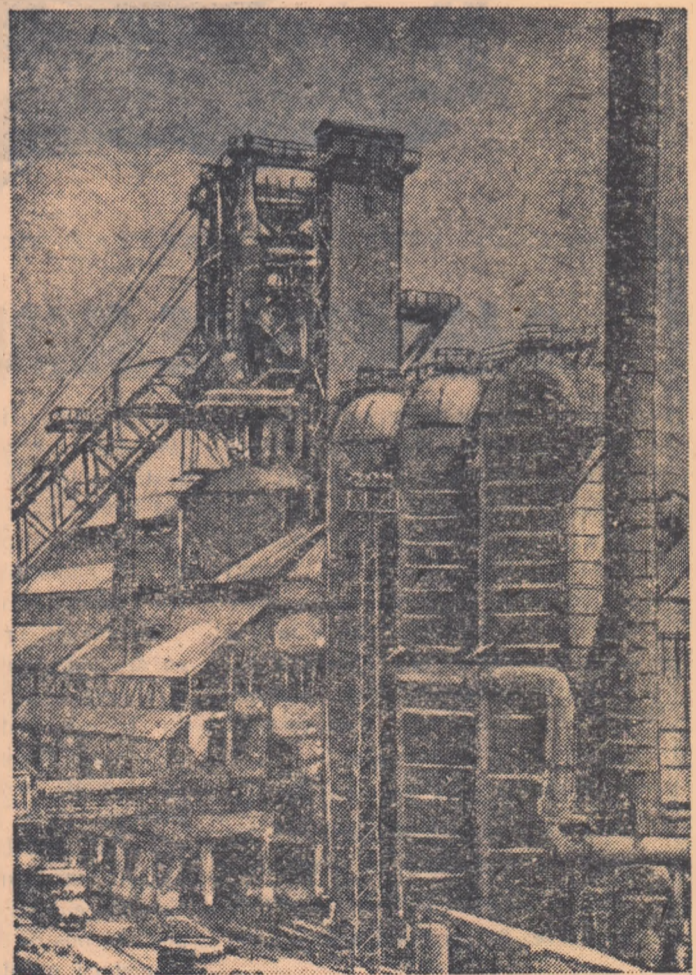
Nu-s trandafiri ce-i farmecă ușor
Pe cei din jur cu frumusețea lor.
Și nu-s nici brazi ce freacă în șoapte
Sînd argințați sub viscolul de noapte.
Aici e fier și piatră. Doar atît e!
Metale-s de meta'e indoite.
O piesă o ținu în mîna mea:
E fără vlață, rece, și e grea.
Nu-s flori, nici cîmp, ci doar oțel și fier!
— Un lăcătuș zării în atelier:
— De ce cu piese sala-ntreagă-i plină?
— Flăcăule, sînt piese de mașină!
— Mașina trece-ncet și ca-n poveste
În urma ei, copaci răsar pe creste.
La orizont, pe drum încet se pierde
Și crește minunată urma-i verde!
Tractoare trec cu strașnic huruit
Și scormonesc pămîntu-nțelenit,
Făcînd din stepa tristă și pustie
Intinse mări de griu și bogăție.

Escavatorul huruie pe-aproape:
Canalu-n stepă a-nceput să-l sape!
Și-acum bătrînul, domolitul Don
Își trece unda-i rece sub beton!
Escavatorul tace. Nu mai scurmă.
El lasă în pămînt pe veci o urmă.
Nu-s trandafiri ce-i farmecă ușor
Pe cei din jur cu frumusețea lor.
În schimb aici, văpaia din cuptoare
Îmi pare minunată, ca o floare.
Și-mi pare că pe strungul lui — strungarul
Nu modelează fierul, ci stejarul.
Oțelul din cuptor îl văd curgînd
Și riul cristalin îmi vine-n gînd!
Pe veci săpată-n suflet o să fie
A vieții și a muncii poezie!

În romînește de D. MIHAIL

Uzina „Sergo Ordjonikidze” din Moscova este una din cele mai mari întreprinderi din Uniunea Sovietică. În fotografie: Secția unde se prelucrează piese pentru mașini agricole. Aici aproape întreg procesul de producție este îndeplinit de mașini de cea mai înaltă tehnicitate, rolul muncitorului limitîndu-se numai la supravegherea și controlul automat al operațiilor.

Combinatul metalurgic „Zaporojstal”. Această uzină uriașă este o mîndrie a industriei grele sovietice.

PĂMÎNT DESTELENIT

(Urmare din numărul trecut)

Nemișcat, cu arma în mîna dreaptă, Timofei asculta cu atenție. Makar stătea culcat în cinpă, ținîndu-și respirația. O clipă, inima i-a amorțit în piept, apoi începu să bată iarăși regulat; în gura uscată simțea un gust amar.

Pe rîu se auzi țîrîitul răguș al cristeiului. Departe, la marginea satului mugi o vacă. Undeva, dincolo de rîu, răsună țipătul risipit al prepeliței.

Makar putea trage ușor: Timofei stătea taman bine, cu partea stîngă în direcția armei, întors puțin spre dreapta, ascultînd ceva cu urechile ciușite.

Pe mîna stîngă, adusă din spre cot, Makar așeză ușor țeava naganului. Mîneca scurte era umedă de rouă. O clipă, Makar rămase pe gînduri. Nu, el Nagulov, nu e o lepădătură de chiabur ca să tragă în dușman pe la spate! Și Makar, fără a schimba poziția spuse cu glas tare:

— Întoarce-te cu fața spre moarte, spurcăciune!

Aruncat parcă de o trambulină, Timofei sări înainte apoi într-o parte, ridică arma, dar Makar fu mai iute de mîna. În liniștea umedă detonătura naganului răsună surd, nu prea tare.

Scăpînd arma din mîna, îndoind picioarele de la genunchi, Timofei, se prăbușea la pămînt, încet, după cum îi părea lui Makar. Makar auzi cum Timofei, cu un sunet surd și greu, se izbi cu ceafa de pămîntul bătătorit al cărării.

Încă vreo cincisprezece minute Makar rămase tăcut și nemișcat. „Bărbații nu vin cu

hurta la o singură muiere, însă poate că lingă rîu s-au pitit prietenii lui și așteaptă“

— gîndi el încordîndu-și auzul. De jur împrejur însă, era o liniște mormîntală. Cristeiul care amorțise în urma detonăturii, începu din nou să țîrîie timid și cu întreruperi. Zorile se apropiu cu repeziciune. În partea de răsărit a cerului de culoare albastră închisă, creștea și se lărgea o dungă purpurie. Se vedeau bine sălciile de peste rîu. Makar se ridică și se apropie de Timofei. Acesta zăcea întins pe spate, cu mîna dreaptă depărtată de corp. Ochii lui încremeniți, care nu-și pierduseră încă strălucirea vie, erau larg deschiși. Ochii aceștia morți, admirau parcă încintați și cu tăcută uimire și stelele neclare care păleau pe cer, și nourășul de opal care se topea la zenit, argintat de lumina care venea de jos, și tot întinsul ceresc nesfîrșit și acoperit de perdeaua ușoară și străvezie a cetii.

Cu vîrful cizmei Makar atînsese leșul celui ucis și întrebă încet:

— Ei, ce-i, a venit vremea să te hodinești, vrăjmașe.

Și mort era frumos acest răsfațat și iubit al muielor. Pe fruntea curată și albă, năvălînd de arsura soarelui, cădea o suviță întunecată de păr, fața plină nu-și pierduse încă din culoarea trandafirie, buza de sus adumbrită de mustățile negre și moi se ridicase puțin, descoperind dinții umezi, și umbra ușoară a unui zîmbet mirat se așternuse

de Mihail Șolohov

pe buzele lui înfloritoare, buzele acelea care doar cu cîteva zile în urmă, o sărutau cu atîta sele pe Lușka. „Totuși, țî-ai trăit traiul, flăcăule!“ — se gîndi Makar. Nici minia care-l stăpînea pînă mai de curînd, nici mulțumire, nimic în afară de o osteneală apăsătoare nu simțea Makar acum, privindu-l liniștit pe cel ucis. Tot ce-l tulburase ani și zile de-a rîndul tot ce-i umpluse inima de singe făcînd-o să se strîngă de obidă, gelozie și durere — totul, odată cu moartea lui Timofei plecase undeva departe, fără putință de întoarcere.

El ridică arma de jos și strîmbîndu-se cu dezgust, scoțoi prin buzunarele mortului. În buzunarul stîng al hainei pipăi corpul unei grenade de mîna, în cel drept nu era nimic în afară de 4 încărcătoare de armă. Timofei nu avea asupra sa nici un fel de document.

Înainte de a pleca, Makar privi mortul pentru cea din urmă oară și abia atunci văzu că acesta purta o cămașă brodată, proaspăt spălată, iar pantalonii de protecție erau cîrpiți la genunchi cu grije — pe semne de o mîna de femeie. „Precum se vede, te-a hrănit și te-a îngrijit bine“, gîndi cu amărăciune Makar, ridicînd greoi piciorul pe puntea de trecere.

Cu toate că era devreme, Razmetnov îl întîmpină pe

Makar lingă portiță, luă arma, cartușele și grenada din mîinile lui apoi spuse mulțumit:

— Cum s-ar zice, l-ai achitat? Era un flăcău curajos, trăia fără teamă... cînd am auzit detonătura ta, m-am sculat și m-am îmbrăcat. Am vrut să fug într-acolo, dar te-am văzut venind. Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Dă-mi cheile de la sovietul sătesc, îl rugă Makar.

Razmetnov, ghicind ce vrea să facă, întrebă:

— Vrei să-i dai drumul Lușkăi?

— Da.

— Degeaba.

— Taci! — spuse înăbușit Makar — totuși o iubesc, bestia...

El luă cheile în tăcere și întorcîndu-se, porni lipăind cu tălpile cizmelor, spre sovietul sătesc.

În tinda întunecoasă, Makar nu găsi dintr-o dată broasca ușii. Abia cînd deschise larg ușa cămăruței, strigă încet:

— Lukeria! Ieși pentru o clipă.

În colț foșniră paie. Fără să scoată o vorbă, Lușka se

opri în prag și cu o mișcă molie își îndreptă basmă albă.

— Ieși în pridvor — Makar se dădu în lături, lăsînd-o să treacă înainte.

În pridvor, Lușka puse mîinile la spate, se rezemă tăcută de balustradă. Poate căuta un reazim! Aștepta în tăcere. Ea, ca și Andrei Razmentov, nu dormise întreaga noapte și în zori auzise o detonătură surdă. Ghicea pe semne ce-o să-i spună acum Makar. Fața ei era palidă, dar ochii uscați ascundeau în orbitele întunecate o expresie nouă, necunoscută lui Makar.

— L-am ucis pe Timofei, — spuse Makar, privînd-o drept în ochii negri și chinuți, mutînd fără voie privirea asupra zbirciturilor care trădau suferința și care uimiseră de repede — în două și două nopți — avuseseră vreme să se cuibărească temeinic în colțurile gurii ei carpricioase și senzuale. — Hai-de, du-te acasă, ia-ți într-o legăturică nimicurile tale și pleacă din sat pentru totdeauna, albințeri va fi rău de tine... Or să te judece.

Lușka tăcea. Makar se agită stingherit, căutînd ceva în buzunare. Apoi întinse în palma o bîsmăluță dantelată, nespălată demult, cenușie din pricina mîndriei.

— E a ta. A rămas atunci, cînd ai plecat de la mine... Ia-o, acum nu-mi mai trebuie...

Cu degetele reci, Lușka băgă bîsmăluța în mîneca rochiei sale motolite. Makar respiră adînc, apoi spuse:

— Dacă vrei să-ți iei rămas bun de la el — zace acolo lingă curtea voastră, după puntea de trecere.

S-au despărțit în tăcere, ea să nu se mai întîlnească niciodată. Makar, coborînd treptele pridvorului, de mintuală parcă, o salută din cap la despărțire, iar Lușka petrecîndu-l cu ochii, îl țintui cu o privire stăruitoare, aplecînd într-un salut adînc capul său mîndru. Poate că altul i s-a părut în această ultimă întîlnire din viața lor, omul acela întotdeauna aspru și puțin sălbatec? Cine știe...?

Fragmentele publicate în revista noastră au fost traduse de M. DJENTEMIROV

Desen de R. VOINESCU

O ANIVERSARE GLORIOASĂ

S-au împlinit de curînd 50 de ani de la izbucnirea răscoalei marinarilor de pe cel mai mare vas al flotei țariste, Cruceșătorul Potemkin. „Teritoriu neînvins al revoluției ruse din 1905“ așa a fost numit cruceșătorul după izbucnirea acestei eroice răscoale. La 8 iulie a aceluiași an, vasul Potemkin poposea în portul Constanța. Aproape 800 de potemkiniști s-au refugiat pe teritoriul țării noastre.

— Cinste vouă tovarăși din Rusia! — le-au strigat muncitorii romîni potemkiniștilor, la primul pas pe care aceștia l-au făcut pe pămînt românesc. Și, cu toată supraveghe-

rea la care au fost supuși de poliția burgheziei romînești, potemkiniștii au izbutit să aducă în mijlocul muncitorilor romîni spiritul în-suflețitor al revoluției ruse, în lupta pe care poporul nostru o ducea pentru libertate și o viață mai bună.

Muncitorii romîni și-au ocrotit cu dragoste oaspeții. Marinarii de altă dată sînt azi oameni bătrîni. Ei trăiesc alături de poporul român, viața luminoasă pentru care au înălțat cu 50 de ani în urmă flamura roșie pe catargul cruceșătorului lor. În aceste zile victorioșii marinari de pe Potemkin sînt cinstiți cu drag de întreg poporul nostru. Ei se întîlnesc cu muncitorii, cu pionierii și elevii, cărora le povestesc despre lupta pe care au dus-o atunci și ale cărei țeluri le văd azi împlinite.

Iată-i pe bătrîni potemkiniști în cursul unei vizite la Palatul Pionierilor. Pionierii i-au copleșit cu flori și i-au ascultat cu emoție pe bătrîni marinari.

ALBINA

Pagina 6-a

Pe calea bună a înțelegerii între state

INAINTEA UNEI ȘEDINȚE A CONFERINȚEI DE LA GENEVA A ȘEFILOR GUVERNELOR CELOR PATRU PUTERI. De la stînga spre dreapta: Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin; președintele S.U.A., D. Eisenhower, primul ministru al Franței, E. Faure și primul ministru al Angliei, A. Eden, într-o discuție lângă Palatul Națiunilor.

Conferința șefilor guvernelor celor patru puteri, un eveniment de mare însemnătate, a ținut așintite spre Geneva, vreme de o săptămână, privirile întregii omeniri.

Popoarele lumii și-au pus mari speranțe în întâlnirea de la Geneva. Intregul mers al lucrărilor conferinței, rezultatele cu care ea s-a încheiat, dovedesc că popoarele n-au fost înșelate în speranțele lor. „Nu încapă îndoială că întâlnirea șefilor guvernelor Franței, Marii Britanii, Statelor Unite ale Americii și Uniunii Sovietice, care a avut loc la Geneva, are o importanță pozitivă pentru slăbirea încordării în relațiile dintre state, pentru restabilirea încrederii necesare între ele” — a spus N. A. Bulganin, în declarația sa la ședința de închidere.

PROBLEMELE DISCUTATE LA CONFERINȚA

Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri este rodul voinței nestrămutate de pace a popoarelor. Sătule de urgia războaielor, popoarele și-au urmat forțele cerind să se scape de capăt situației încordate din lume. Lupta organizată pentru pace a dus la încetarea focului în Coreea și în Indochina. În ultima vreme s-a ajuns la încheierea Tratatului de stat cu Austria. Rămînea însă o serie întreagă de probleme a căror nerezolvare îngrijora popoarele, ținea încordată situația în lume. De unele din aceste probleme s-a ocupat conferința de la Geneva. Încă după primul schimb de păreri între șefii guvernelor celor patru puteri s-a căzut de acord ca la conferință să se discute: 1) problema unificării Germaniei; 2) problema securității europene; 3) problema dezarmării și 4) problema dezvoltării legăturilor dintre Răsărit și Apus.

Discuțiile asupra problemei germane au dat la iveală moduri diferite în care ea este înțeleasă. Cele trei puteri apusene porneau de la situația că Germania apuseană, și apoi Germania unificată, să fie înglobată alianțelor militare apusene. Susținînd cu ardoare

unificarea Germaniei ca stat iubitor de pace și democrat, Uniunea Sovietică socotește că această problemă trebuie rezolvată ținîndu-se seama de situația de fapt. Calea adevărată de unificare a Germaniei este legată de străduințele comune ale celor patru puteri, împreună cu cele ale poporului german. Ținînd seama că astăzi există două Germanii — Republica Democrată Germană și Republica Federală Germană — fiecare cu orînduirea sa socială și economică, nu se poate merge la o alăturare a lor mecanică și mai ales la înglobarea lor în alianțe militare. În vederea unificării celor două părți ale Germaniei ar sluji cel mai bine înfăptuirea mai întîi a unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Cea mai însemnată problemă discutată la conferință a fost cea a securității europene. Înăptuirea unui sistem de securitate colectivă în Europa, la care să participe toate statele europene și Statele Unite ale Americii răspunde intereselor păcii. Din schimbul de păreri asupra problemei securității europene s-a văzut dorința tuturor participanților de a găsi o rezolvare potrivită a acestei importante probleme.

De asemenea ținînd seama de faptul că problema dezarmării are o însemnătate hotărîtoare pentru securitatea popoarelor, fiecare dintre participanți s-a pronunțat pentru căutarea unei soluții cât mai bune. Cît privește guvernul sovietic, încă la 10 mai anul acesta el a venit cu propuneri concrete cu privire la reducerea armamentelor, interzicerea armei atomice și înlăturarea amenințării unui nou război. În cadrul conferinței, Uniunea Sovietică a prezentat un nou proiect în care să se stabilească nivelul armamentelor statelor, interzicerea armei atomice și necesitatea stabilirii unui sistem riguros de control internațional.

Ocupîndu-se de problema dezvoltării legăturilor dintre Răsărit și Apus, discuțiile au scos la iveală necesitatea înlăturării barierelor dintre state. Participanții la conferință au luat hotărîrea de a dez-

volta legăturile dintre Răsărit și Apus, de a întări legăturile economice și culturale dintre cele patru puteri.

REZULTATE BUNE

La sfîrșitul celor șase zile de discuții duse într-o atmosferă de sinceritate și cu dorința de a se ajunge la o înțelegere reciprocă, conferința s-a încheiat prin adoptarea directivelor șefilor guvernelor celor patru puteri către miniștrii Afacerilor Externe. Documentul prevede ca miniștrii Afacerilor Externe să se întrunească în luna octombrie pentru a examina propunerile cu privire la securitatea Europei și problema germană. În problema dezarmării, se propune ca vîltoarea sesiune a subcomitetului O.N.U. pentru dezarmare să aibă loc la 29 august 1955 și să ia în discuție propunerile făcute la Geneva în această privință. Miniștrii Afacerilor Externe se vor ocupa, de asemenea, de studierea tuturor măsurilor în vederea strîngerii și largirii legăturilor între Răsărit și Apus.

Conferința de la Geneva reprezintă o pagină nouă în istoria legăturilor internaționale. Prin întregul său mers și prin urmările sale, această conferință va contribui nu numai la întărirea încrederii dintre U.R.S.S., S.U.A., Anglia și Franța, dar va avea o mare importanță și pentru celelalte țări, pentru cauza întăririi păcii generale. Succesul dobîndit la Geneva se datorează în mare măsură străduințelor depuse de Uniunea Sovietică.

Rezultatele bune ale conferinței de la Geneva nu sînt poate pe placul unor cercuri înrăite, care nu văd cu ochi buni apropierea dintre cele patru puteri. Impotriva acestora popoarele trebuie să-și sporească vigilența. Conferința de la Geneva n-a luat în discuție problemele Asiei și Extremului Orient. Aceste probleme își așteaptă rezolvarea lor. Chiar în problemele discutate mai sînt multe de pus la punct. Dar, peste toate acestea trebuie să vedem că la Geneva s-a pus temelul unei noi etape în relațiile dintre state, etapa relațiilor pașnice și prietenești.

Vizita de delegației agricole americane în Uniunea Sovietică

La 22 iulie, delegația agricolă a Statelor Unite ale Americii a vizitat gospodăria experimentată a Institutului de cercetări științifice în domeniul creșterii animalelor „Ukrainka” din R.S.S. Ucraineană.

Înainte de plecare, William Lambert, conducătorul delegației a transmis printr-un corespondent al agenției TASS o declarație în care se spune printre altele:

„Am început lunga noastră călătorie prin Uniunea Sovietică vizitînd orașul Harkov. Primirea pe care ne-au făcut-o locuitorii Harkovului a fost extrem de caldă și cordială.

Sînt convins că numai printr-un contact direct între oamenii sovietici și americani vom putea realiza cea mai bună înțelegere reciprocă dintre popoarele noastre. Această înțelegere și respect reciproc constituie mijlocul cel mai important pentru întărirea unei păci generale tra-

nice și a unui progres continuu.

Cu prilejul vizitei pe care am făcut-o în colhozul „Sleah Lenin” și la stațiunea de mașini și tractoare Harkov ne-am convins că în Uniunea Sovietică se face foarte mult pentru mecanizarea proceselor care necesită un mare volum de muncă în agricultură și mai cu seamă în creșterea animalelor.

Ne-a făcut o bună impresie uzina de tractoare din Harkov care produce pentru agricultură mașini excepțional de bune.

Vizitarea instituțiilor științifice ne-a arătat marea amploare a lucrărilor de cercetări științifice în domeniul diferitelor ramuri ale agriculturii.

Primirea binevoitoare și cordială care ni s-a făcut la Harkov va rămînea întipărită mult timp în memoria noastră. Noi o considerăm drept expresia unei sincere bunăvoințe și prietenii pe care le nutresc oamenii sovietici față de poporul american”.

Note

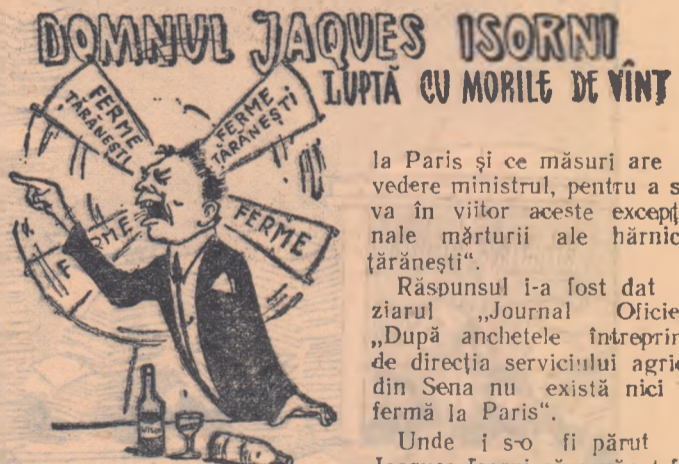

Înțelepciunea populară spune că de multe ori omului îi șade mai bine să tacă decît să spună prostii. Li Hiu Kun, general cu funcție înaltă în Coreea de sud, nu vrea însă

să tacă și ca atare prostiile ies din gura lui cu toplanul.

Pe general l-au apucat furiile luptei. Lui nu-i face bine de loc liniștea. Suflul lui are tihnă numai cînd aude zăngănit de arme, bubuituri, cînd vede sînge, sale și orașe fumegînd. Și atunci țipă, urlă; fiara sălbatică îndeamnă la război cotropitor împotriva Coreei de nord.

Stă omul și-cumpănește. La Geneva, șefii guvernelor celor patru mari puteri chibzuiau cum să pună lumea la adăpost de primejdia războiului. Treabă de loată înțelepciunea. Undeva, în Coreea de sud, un general scotea țipete de jiară, îndemna la omor și urgie. Nebun al cărui loc nu este printre oameni.

Scriitorul Cervantes ne povestește o ispravă eroică a personajului său Don Quichote. Acest cavaler s-a năpustit asupra morilor de vînt crezînd că sînt niște... uriași. Se pare că deputatul francez Jacques Isorni pizmăiește faima lui Don Quichote, așa că și-a aranjat și el o mică luptă de acest fel.

Astfel, el s-a ridicat furios în Adunarea Națională franceză și l-a întrebat pe ministrul Agriculturii: „care este numărul fermelor care există

la Paris și ce măsuri are în vedere ministrul, pentru a salva în viitor aceste excepționale mărturii ale hărniciei țărănești”.

Răspunsul i-a fost dat în ziarul „Journal Officiel”: „După anchetele întreprinse de direcția serviciului agricol din Sena nu există nici o fermă la Paris”.

Unde i s-o fi părut lui Jacques Isorni că a văzut ferme țărănești la Paris? În barurile de noapte unde se distrează? La tribunalul unde este avocat sau în jurul mesei de ruletă? Căci dacă era vorba să lupte pentru revendicările țărănești din cuprinsul Franței, — și ele sînt multe — domnul Jacques Isorni ar fi dat înapoi. El, însă, se arată curajos numai în luptă cu morile de vînt.

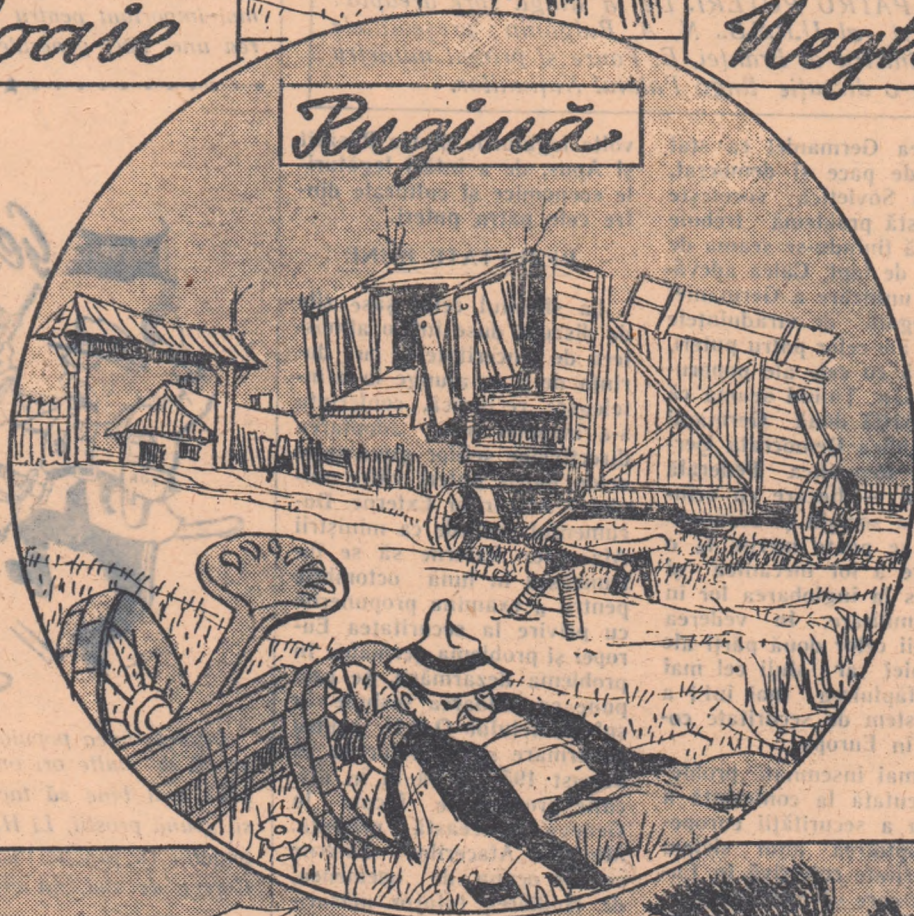
Dece in unele părți lucrurile nu merg cum trebuie...

Ploaie

Neghină

Rugină

Pe ogoarele comunei Bradu — raionul Pitești, secerișul în-
firzie, deoarece organele lo-
cale în loc să organizeze
munca pe teren, își pierd
timpul întocmind zeci de plu-
nuri și referate:

Seceriș la grâu, seară?
Asta încă nu se poate,
Fiindcă-n sfat, din zori în
seară
Plouă mult... cu referate.

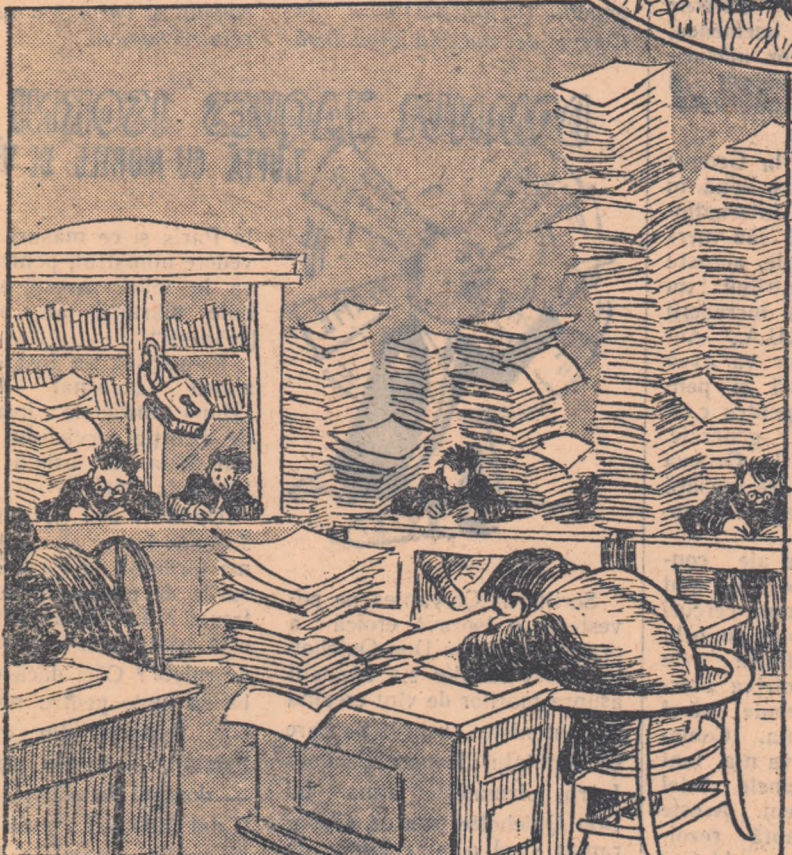
Mai sînt tehnicieni agricoli
— ca Vasile Duvă, din comu-
na Silișteni — raionul Cos-
tești — care, în loc să des-
șoare o muncă vie pe teren,
lincezesc în birou:

Buruiana din bucate
O stîrpină, nu-i lucru nou;
Dar ne-ncurcă, din păcate,
Buruiana... de birou.

Agentul agricol Grăiță Ion
din Grăești — raionul Bușor își
lasă grîul să se treacă, deși e
copt de mult:
Are grîul lui pe lan
Paie-nalte, parcă-s mătură,
Spicul — cit un ciocirlan,
Și-o neghină: Uite-o-alături!

Din cauza neglijenței meca-
nicului șef Gh. Vasilescu, la
S.M.T. Cenei — reg. Timișoa-
ra, multe mașini agricole au
fost reparate prost:
Reparații proaste, zici?
Iată care e pricina:
Pe mecanicul d-aici
L-a acoperit... rugină.

Chiaburi de teapa lui Emil
Ceaușoiu, din comuna Ure-
chești — raionul Focșani, au
reușit pînă acum să lase bato-
zele nereparate ca să păgubească
pe țărani muncitori.
Ca cioroi și guzganii
Stau la pîndă chiaburanii
Treierul să lincezească
Satul tot să păgubească.

Burueni

Dăunători

Desene
de M. Gion